

خهویک

نه حلام مه نسوور

دهرگاگان دکرتیمه و داناخرین پهله پهل ناوی دمست شوره که می بهردا دهموچاوی شوره دوه و قسری هوزیهوه و جلی قوتایخانه می له بهر کرد و جانتاسکه می هه لگرت و به دهم ریگاوه به خوی دلیت: «جارتکی دی نامه بوکه شووشه یگی قورمیش کراو، خموی ناخوش نابیم. چاوه ریتی سوار چاکیتک ناکم. نا نا نا...»

دو دهمسته خوشک نریکی بوونهوه، دهستی راست و چه پیمان گرت و پییمان گوت: - به اینانیت باش. ههنگاوتیکی پیروزه مژده یگی خوشه بو قوتایخانه.

قهقهه نریکی دوو بولبولی تبادا بو، لهسه تهنوره که دانرابو گری گرت. ناوازیکی تاساو ویستی له قورگیتکی خنکار دهرچی و بگاته نهوپه یی دنیا، دهرنچهوو و یاری به ژیکانی قورگی دهنگی خاوه نه که می کرد بوون به پهد ژیکه گان و ملی هونه رهمه نده که یان چه رداو خنکار و مرد.

ژن و مبردیکی خهونیان به خانوو و منداله که وه ده بیینیسه وه، چاوه ریتی کردنیان خهوی لیخ خست، که داچله کین دهبین په کنتری دهخن.

دو کوتر چاوه ریتی بیچوهه کی خویانیان ده کرد، بشیله یهک بیچوهه که می به ددانه کانی و به قاچی بری گه زتم رایکرد، کوتره کانیش بریاریناندا چیدی هه لنه فرن.

بلتیسسه می تهنوریک بهرز بووه وه، خهریک بوو بگاته تاسمان، ره شه با ناگره که می خوش کرد، خهریک بوو دنیا گری بدات باران نه باری هه موو گوزستانه کانی کرد به خوله میشت.

دووه خهون تیکه لی په کنتری بوون دووخهونی تر له یه کدی جیابوونه وه خهونه رنکار و رنگه کانیش گریان بوو کیتک لهسه سیسه مه که یدا چاوه ریتی مسهرگی دده کرد، زاوا به له تر دانه وه هاته ژوره وه، بهین نه وه جل و پیلاوه کانی داکه نیت خوی فری دایه سهر سیسه مه که و خموی لیکه وه، بوو که توژی نارامی گرت سسه بری ناوینه که می کرد و بیینی وا خوشه ویسته که می باوشی پیا دکات گوشیه وه به خویه موچر کیتک له زه نریکی همیشسه یی پین به خشین، دل بیان گهرم بوو، لیکه کانیان چونه وه ناو بهک هه ناسه کانیان بوون به گری، نارده قیان رشت، ماچهکان نه خسه می خویانیان لهسه ره لسه تهره که یان به چین هینشت، له ناو ناوینه دا بوون به بووک و زاوا، تا به رده بیان لکابونه قهده یه کدیسه وه تیشکیتک جیای نه ده کرد نه وه گزنگی هه تاو له ریتی په نجه ره وه هاته ژوره وه، تارمایی خوشه ویسته که ون بوو، بوو که تینوری بوو سه لاجه که می کرد وه و بته له ناو که می دهره تینا، چه قویه کی سوور سرنجی راکیتشا، دهستی بو برد و به نهوپه ریتی هیزی خویه وه شاده سازی دهستی بری کاتیتک که زنگی به رامیه ریتی کرد و په نجه می ودریه ناو خویتی بوو که لهسه ناوینه که نووسی: چیدی ژن ناویت!

هه موو شهویک خهوه ده بیتم لهسه ریتیچاوانی شاخه گان هیکا یه تری کلولی پیری ژانمان دهنوسم، مه رکه به که شم خویته. هه موو به رده بیانیته که خهوه ده بیتم لهسه ریتی به رده گانمان چیرۆکی قهره کچانمان دهنوسم، مه رکه به که شم فرمیتسکه. هه موو به بیانیته که خهوه ده بیتم لهسه رتخته رهشی قوتای بییه گان وانه می ژانمان دهنوسم، مه رکه به که شم هیوا یه.

هه موو نیوه ریه کیش دادچله کیم، لهسه له بی بیجیه گانمان نیگاری رهنج ده کیشتم نهویش به مه رکه بی خهونه کانی خومه.

هه موو نیواره یهک بیرده که مه وه، لهسه ر سینگ پیته ژانماندایه یه که می پیواوی جوان بتاشم، نهویش به ناوی رجم.

تکایه شهوانیش پشتم بکه نه گه لایه کی سهوزی گه روهونی و به چه قو راز و نیاز تانی لهسه هه لکولن، باشیله می ته مه تم بیارتیت، با نارقی نیچو وانم بیته به روویار، با فرمیتسکه کانی پین به تا فگه، با... با... با...

کچه بوو که شووشه قورمیش کراوه که خهویکی ناخوشی بیینی، باویشی به سه رینه که می کرد، بی سوود بوو، هاواری کرد و داچله کی، له گهل خویدا نؤخه می نؤخه می بوو، دلی گره می هات سه ری نایه وه به هیوا می خهویکی خوشه وه خهوت، دوویاره خهویکی ناخوشی تری بیینی، به نینوکه کانی قو و رومسه ته کانی رتی نه مجاره خویتن باریسه سه رینه که می و داچله کی حده سیسه یه سه بری ناوینه که می کرد و گریا ویستی هاوارتیک بکات، هه موو دهمسته خوشه کانی بوو که شووشه قورمیش کراوه گان و هانگا به بیینیته وه، نهوان له پرخه می خهودا بوون، له شیان سارد و سپیسه و نه خهونی جوانیان ده بیینی نه هیچ، ده لیتیت له قور دروست کراون، ده لیتیت جیگا کانیان داره مه یته و ژان به ره و مردن رهوانه یان دکات.

سه رمای بوو، خوی داووشی، سه رینه خویتاویسه که می گرت باوهش و خستیه ژیر سه ری و نه مجاره به بی خه یال، به بی بریار، به بی چاوه ریتی کردنی سوار چاکیتک سه ری خسته سه رینه که می و بو خهوت. سن باره خهویکی ناخوشی بیینی، نه مجاره بیان جلی بوو کیتی له به ردا یه و پیواویکی پیر هات و دهستی گرت و بری.

راپسکا، لیتغه و سه رینی لاپرد و به دهم (فریام که ون) وه چوه دهره وه، بیینی گزنگی

